

מסורת הש"ס

(א) וְלֹא יִמָּדַד כִּי אִי
מִסּוּפֵי פִּיָּה וְכִי
בְשִׁלְמוֹתָם, (ב) וְלֹא יִמָּדַד
אִי רִיָּא בִּינִי, (ג) וְלֹא יִמָּדַד
(ד) וְלֹא יִמָּדַד פִּיָּה לְקַמֵּן יָדָא,
(ה) וְלֹא יִמָּדַד אִי הַגּוֹהֵה וְכִי
בְשִׁלְמוֹת וְכִי בְּמִסּוּפֵי
וְלֹא יִמָּדַד יָדָא, (ו) וְלֹא יִמָּדַד
(ז) מִסּוּפֵי פִּיָּה,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הוֹאֵה הַרְצִי
דַּקְל הַסֵּד וְהַיֵּד דִּפְנֵה
עַנְפֵי עֵץ שְׁקוּרִין לִדְרֹם
וּפְרֵי שְׁלוֹ קוֹרִין בִּינֵי־שׁ
וְקַעֲבֵד גִּדְרֵי (ב) תוֹב ד"ה
אִמֵּר רַבִּי כִּי וְאִי נָעִי שְׁמִיק
וּרְבִי יוֹסֵי קִסְרָא לְעֹלָם
כִּי וְלִדְרֹם ר' יוֹסֵי לֹא
מִתְנַחֵל (ג) ד"ה בְּהַסְגֵּר כִּי
מִתְנַחֵל בְּהַסְגֵּר רֶשֶׁת
לְשִׁתּוֹק דֵּהָא:

גליון הש"ס

תוֹב ד"ה אִמֵּר רַבִּי
נִרְאִין וְכִי צִדְקָא פְּרִיעָה
וּפְרִיעָה בְּשִׁתּוֹת מוֹחֵלֵם
וּבְמֵא שְׂמֵא יִקְרָא עֵין
מִוִּישׁ פִּיָּה מִי דִּמְנִינֵה:

הגהות הגר"א

[א] וְכִי בְּהַסְגֵּר שֶׁי דִּכְעִי
לִפְסֵי דְחֹזִי לִיה כִּי פְּלִיגִי
בְּהַסְגֵּר רֶשֶׁת כִּי־לִי:

לעני רש"י

בִּינֵי (לְדוֹרֵי) דִּפְנֵה.

מוסף רש"י

הַגּוֹהֵה, מוֹטֵה (סוֹכֵה
מֵהָ).

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ז.

עין משפט
גזר מצוה

ס ד מ מ"י פ"ח מה' י"ט
ה' ה טו"ע א"ח ס'
תקל טע"ג:
ס ב מ"י ש טו"ע
ס:
ס ג ד ה ו מ"י פ"ח
מה' י"ט הלכה ו סג
לחון עה טו"ע א"ח ס'
תקמ טע"ד:
ס ז מ"י פ"ו מה' י"ט
הלכה טו ו ט"ט
מהלכות טומאת צרעת
הלכה ז:

רבינו חננאל

וכמה יתא בין חור
לחור פרסה. ר' יהודה
אומר דין משדה הלבן
כדרכו ומשדה האילן שלא
כדרכו. ת"ר כיצד כדרכו
חופר גומא ותולה בה
מצודה, כיצד שלא כדרכו
נועץ שפור ומכה בקורדום
ומרדה בעפר תחתיה.
ומקריין פירצה במועד. רב
יוסף אמר בהוצא ודפנא,
במתנייתא תנא צר בצורר,
כלומר כולה באכנים זו
על גב זו, ואינו טח
בטיט. אמר רב חסדא לא
שנו שמקריין את הפירצה
אלא כותל גנה (א) אבל
כותל חצר שפול בונה
כדרכו. אמר רב אשי
מתני' נמי דיקא דעל
כותל גנה אמרה המשנה
ומקריין את הפירצה
במועד. דקתני ובשביעית
בונה כדרכו, דהייכא, אי
יבוא דחצר צריכא למימר
דבונה בשביעית וכי בנין
בשביעית מי אסיר, אלא
לאו דגינה ואע"ג דמיתחו
כמאן דעביד נטירותא
לפירי. תניא כותל הגוהה
לרשות הרבים סותר ובונה
כדרכו מפני הסכנה שלא
יפול על בני אדם. מתני'
ר' מאיר אומר רואין
את הנגעים כו'. תניא
ר' מאיר אומר רואין
את הנגעים להקל, כדי
לטהרו, אבל לא להחמיר.
נ"ר יוסי אומר לא להקל
ולא להחמיר, שאם אתה
נוקט לו להקל אתה
נוקט לו להחמיר. שגא'
לטהרו או לטמאו. אמר
ר' נרואן דברי ר' מאיר
במוסגר כי רואין להקל
טהור, אבל לא להחמיר
שאם יראה כי הוא
טמא ישתוק, ואוקמה רבה

(א) אלו מילות המוספים נראה
שמייתרם הם.

עד כמה עד פרסה. דאין מכירין זה את זה ביותר מפרסה
אפי' בלא נהר א"נ ה"פ כשיש נהר מתי קרויין מכירין
עד פרסה אבל ביותר מיקרי אין מכירין ודוקא דליכא נהר:
תניא ר"ש בן אֶעְזָר אומר. לא ידענא מה הוא אס הוא תנא
שלישי או שמה מילתיה דת"ק מפרש

או שמה י"ל דרבי יהודה מודה בשדה
לכן הסמוכה לשדה האילן וחכמים
מיייר בשדה הסמוכה לצית השלחין
לא בשדה הסמוכה לצית האילן וגראה
לי דגרסינן הכי בלחא שדה לכן
מתירין חכמים ויש ספרים שכתוב
בהן כשאמרו בשדה לכן שלא כדרכו
לא אמרו אלא בשדה לכן הסמוכה
לעיר וקאי על דברי רבי יהודה כו'.
אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא.
פסק בתוס' דהר"ר פנך
דהלכתא הכי דכותל חצר מותר
לצנותו ופירש דהיינו דוקא במקום
סמוך להר"ר שיש לו לחוש לנגעים
אבל צין חצר לחצר ומשום צין חצר
אסור לצנותו כדרכו:

אמר רבי נרואן דברי ר"מ
במוסגר. מה שפירש
בקונטרס דמוסגר אסור בתשמיש
המטה לא נדע מניין לו דהא תנן
בפרק קמא דמגילה (ד' ט:): אין צין
מוסגר למוחלט אלא פריעה ופרימה
משמע דלענין תשמיש המטה שוין
דלמאן דאמר מוחלט מותר כל שכן
דמוסגר מותר ולמ"ד דמוחלט אסור
ה"ה מוסגר אסור דהא מוחלט מאי
טעמא דאסור משום דליכא ק"ו
לימי חלוטו כדאמרין בשמעתין והכי
נמי ק"ו לימי הסגירו וגמירין ימי
הסגר מימי ספרו ואי משום דאין
טעון פריעה ופרימה צימי ספרו
נמי אין טעון פריעה ופרימה והא
דקאמר רבון כדנבמרה (ה' ט:): לענין
שילוח טומאה זה זה שוין ה"ה לענין
תשמיש המטה הן שוין אלא לא פסיק
ליה לאסור או להיתר וגם מה
שפירש בקונט' דמוסגר אינו משתלח
חוץ לג' מחנות מזה חזר צו דהא
בפרק קמא דמגילה (ה' ט:): ואלפי
הא לענין שילוח זה זה שוין וקאמי
זה קשה מאי שייך לוותא דלשמו
ולוותא דלמלא במוסגר ובמוחלט
בשלמא לוותא דלמלא יש ליכש שווא
ר"ר פריעה ופרימה כשהוא מוחלט
וטמא טמא יקרא ופורש מבני אדם
צימי חלוטו יותר מצימי הסגירו

עד כמה מרוחקין הני תרי חורי נמלים כדי איכא נהרא צינייהו
ולכא גישרא דאין מכירין הני צחורי דהני: **עד פרסה.** אי ליכא
פרסה צינייהו אע"ג דליכא נהרא וליכא מעבר מכירין הני צחורי
דמי: **נועץ שפור.** במקום שהן מזוין ומרדה האדמה וממנען אותן:
הוא. (א) ענפי דקל דתמרס:

דפנא. צי"ר וקעבד גדר מדפנא
ומגדל אותה מהוא הדקל: **אר צלור.**
מניח אצנים זה על גב זה: **אמר**
רב חסדא לא שנו. דאמר מתני'
מקריין אבל אינו צונה כדרכו:
כסול גינה. דליכא פסידא יתירא
אי עיילי בה אינשי: **אבל כסול חצר**
צונה כדרכו. דליכא פסידא יתירא
אי עיילי בה גנבי וגנבי ממוניה:
גוסה. שותה ונטוי: **פוסר וצונה**
כדרכו. דהיינו כותל חצר מסייע
ליה לרב חסדא: **מפני הסכנה.**
שלא תפול על הולכי צרשות הרבים:
שלא מפני הסכנה לא. קשיא לרב
חסדא דאמר ככותל חצר צונה כדרכו
אע"פ דליכא סכנה: **סריץ.** לא
קשיא לרב חסדא דהא דקמי במקום
סכנה היינו דקסר לה כשגוה וצונה
לה שפיר: **הא.** דקאמר רב חסדא
שלא במקום סכנה צונה כדרכו
כשהיא סתורה קודם לכן אבל לא
סתר לה במועד: **הסס.** במקום
סכנה לסתור משום דליכא סכנה
ולא ליצי דצננין ליכא סכנה: א"ר.
ללא צני: **ממנעין ולא ספרי.** והוי
סכנה: **מפניסין נמי דיקא.** כרז
חסדא דגינה אינו צונה במועד
כדרכו: **אלא לאו צגינה.** ובשביעית
צונה כדרכו אבל במועד אינו צונה
כדרכו: **בתנאי** רואין אס הנגעים
להקל. כלומר רואה הכהן נגע צרעת
במועד לטהר: **לא להחמיר.** שאם
רואה הכהן שהוא טמא אינו אומר
כלום שאם מטמאו נמלא מנערו
במועד ורחמנא אמר (דברים טו)
ושמחת בתוך: **גב' שאם אסה**
נוקט לו להקל אסה נוקט לו להחמיר.
כלומר מאחר שרואה הכהן אומר
צין הוא טמא צין הוא טמור: **א"ר**
נרואן דברי ר' מאיר במוסגר.
שרואין ודברי רבי יוסי במוחלט:
בהסגר ראשון. שאם מטמא ליה
משמע ליה אי לא מטמא ליה לא
מטמא ליה יותר מדממעיקרא
אלא מוסגר ליה פעם שניה:
בהסגר

אבל לתשמיש שוין ע"כ נראה דהא דקאמר מר סבר לוותא דלמלא נוחא ליה ומר סבר לוותא דלמלא עדיף אמוחלט קאי וה"פ
נרואן דברי ר' מאיר במוחלט דרואין דאי מטמא ליה תחילה נמי טמא הוא ואי מטמא ליה מאי אפסדיה דלוותא דלמלא אינו חושש
דלוותא דלמלא עדיף ליה ונרואן דברי ר' יוסי במוסגר דמטמא ליה ופסיד לוותא דלמלא שיהיה טעון פריעה ופרימה וטמא טמא יקרא
וצריך לפרוש מבני אדם וגם יפסיד שיטעור שער עתה היה מלמא להיות טמור ואין מלמא עתה לטהר ותנא אחריתא סבר לוותא דלמלא
נוחא ליה והכי פירשו נרואן דברי ר' מאיר דרואין במוסגר דאי מטמא ליה לא יפסיד דשינין מוסגר ומוחלט דינם שוה חוץ מפריעה
ופרימה ובהך הפסד אינו חושש אפי' קרינא ליה הפסד לוותא דלמלא כדפי' אינו חושש אלא לוותא דלמלא אבל מוחלט אין רואין דאי
מטמא ליה יפסיד לוותא דלמלא דקסר לוותא דלמלא עדיף ליה מלוותא דלמלא וקאמ' ק"ל מהו נרואן דברי ר"מ הוה ליה לרבי
מאיר כלל דהכהן מחויב לומר ואי צני שתיק ור' (א) קסר דלעולם כהן אינו רשאי ללשוק כלל ולדברי ר' לא תמלא בשום אחד
רואין להקל ולא להחמיר דאינו רשאי לשמוק כלל והכי הוה ליה למימר נרואן דברי ר' יוסי כו' ואין נרואן דברי יוסי כו' אימא
בשמעתין דטיפת חלב (חולין ד' קט:): **בהסגר ראשון** בואי ע"מא לא פ"גי. מה שפירש בקונטרס בסוף הסגר ראשון ומשום הכי
רואין אי טמור שפיר ואי עומד צעיניו תחילה נמי צנית הכלל היה עומד וקשה דלמלא פשה הנגע ויהיה טמא מוחלט והכי משמע בנגעים
פ"א דארבע מראות הללו מנטרפין זה עם זה לסטור את העומד סוף שצו שני להחליט את שגול צו מחיה או שער לכן בתחילה בסוף
שצו ראשון או בסוף שני לאחר הפטור להחליט את שגול צו פיסיון בסוף שצו ראשון או בסוף שצו שני ויש לפרש בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחוי ליה הוי הטעם משום דלטהרו או לטמאו לא שייך למדרש עד שעה שצריך לטמאות דהיינו בסוף הסגר שני
אבל בסוף הסגר ראשון רואי הוא להסגיר עוד ולא יטמאנו וכל זה דומק לכן נראה דברי רבינו יצחק בהסגר ראשון היינו תחילת הסגר ראשון
שיכול (א) לשמח בהן דהא לא שייך לטהרו או לטמאו בהסגר שני והוא בתחילת הסגר שני שמה אינו יכול לשמוק והוא הדין בסוף הסגר שני:
לטהרו